ANUL II. Nr. 19. Cenzurat. Divizia VI-a. 2 LEI EXEMPLARUL FOCŞANI 15 APRILIE 1926.

LANCEA

Prin acest semn vom învinge

L A
N C

Deviza noastră: HRISTOS REGELE NAŢIUNEA

ORGANUL Ligei Apărărei Naţionale Creştine Regionala „Unirea"

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . . . . pe an 150 Lei
Pentru săteni . . . . . pe an 100 Lei

Jădanii sunt un popor demn de dispreţ, fricos şi rău.
NAPOLEON.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: STRADA KOGĂLNICEANU, 16

CAMPANIE ELECTORALĂ

Deviza politicianilor noştri este „interesul". Politicianii, deci — interesaţii — alcătuiesc partidele politice.

Acestea sunt ca nişte societăţi anonime ce aşteaptă momentul potrivit să ia în antrepriză conducerea statului, deci şi a isvoarelor de profit personal.

Astăzi a intra într'un partid politic înseamnă a fi acţionar, adică a aduce întreg bagajul de intrigi şi de sofisticării pe care să-l pui în slujba vânării de voturi în schimbul dividentelor ce ţi-se servesc sau ţi-le serveşti odată ce partidul în care eşti înregimentat a pus mâna pe putere.

Nimic drept din toate palavrele ce ţi-le înşiră întocmai ca şi clovnii din circuri.

La baza tuturor e *minciuna* şi pre sus de toate *interesul.*

Dela răsboiu încoace parlamentul nostru a ajuns galeria nulităţilor în care şi-au făcut loc toţi nechemaţii.

Certuri, bătăi, cuvinte academice moderne, tot ce vrei, în parlament la noi găseşti. Expresiunea **„ca la uşa cortului"** în limba poporului a ajuns să fie înlocuită cu cea tot atât de expresivă **„ca la parlament".**

Prestigiul scăzut al parlamentului n'ar însemna nimica pe lângă faptul, cât se poate de trist, că toate acestea se folosesc duşmanii noştri de moarte.

Situaţia în care ne găsim nu mai poate continua fără să nu ne ducă, fără vreme în fundul prăpastiei.

Sosit-a timpul cred când tot sufletul român scârbit de atâta ticăloşie să lase la o parte interesul personal şi să pună întreaga conştiinţă ce o mai are în folosul interesului general, interesul naţional.

Campania electorală este deschisă! *Pentru cinstea ce se cuvine corpurilor legiuitoare, pentru interesele neamului ce suferă după urma fiilor săi bolnavi de materialism acut, faceţi voi, cei ce simţiţi cât de puţin din durerile României voastre, ca în parlamentul viitor să nu intre decât adevăraţi fii ai Patriei şi nu trestii seci şi nici cozi de topor.*

CHI.

V. Sassu — bărbat politic

Vasile Sassu — marele bărbat politic — din Vaslui, la alegerile comunale de dăunăzi a călcat cu stângul.

Totul i-a mers pe dos! Căderea în alegeri n'ar fi nimica însă, pe lângă faptul că şi-a nimicit platforma ce i-a dat posibilitatea odinioară să ajungă şi «excelenţă».

Se crede că marele bărbat a a avut o eclipsă a înaltului său *simţ democrat.*

Fapte.

Nu de mult primim spre publicare din partea unui vaslui-an următoarele:

«Vasluiul e o republică jidovească condusă de deputatul, fost ministru, V. Sassu. E unul din oraşele unde nimic nu se mai respectă. Ştim că există o lege care scrie clar că prăvăliile să fie închise seara la ora 7 cum şi la prânz între 1—3. La Vaslui legea nu se aplică. Duminica prăvăliile sunt deschise de dimineaţa până seara. In celelalte zile nici nu se vorbeşte de orele fixate; poţi târgui orice vrei până la 11 noaptea. Doar jidanii mai somnoroşi închid pela 9—10. Sâmbătă însă nu există nici un oblon ridicat, iar pe străzi întâlneşti la fiecare pas câte un urduros de haham cu ciubote şi halat răsucindu-şi perciunii şi cu cărţile subsioară îndreptându-se spre havre. In scurt nu se respectă decât sărbătorile puchinoşilor de jidani în această republică.

Republica îşi are poliţia ei. Odată un tânăr, cu ocazia unei manifestaţii a strigat «trăiască Codreanu». Un agent îi strigă: «unde te trezeşti mă?» (sărmanul, nu ştia că nimerise în republica lui Iuda) apoi îl duse la poliţie de unde ieşi stâlcit în bătae.

Nu rareori se întâmplă ca V. Sassu pentru a-şi mai distra supuşii să vină prin sinagogi şi să le ţină conferinţe.»

V. Sassu purtându-se în felul acesta a reuşit să ajungă pe umerii puchinoşilor la treapta cea mai înaltă din stat — ministru.

Dar la alegerile comunale, Jidovii având instrucţiuni dela centru au votat listele opoziţiei lovind în guvernamentali.

Sassu în fruntea listei din Vaslui — cade.

*

A doua zi după rezultat apare «Democratul» ziarul său propriu în care cu litere de-o şchioapă şi pe trei coloane scrie:

Infiorătoarea crimă s'a săvârşit!

Ziua de 19 Februarie va rămâne în conştiinţele noastre româneşti, cu fulgere de trezire din somnul amăgitor al făţarnicii prietenii, arătate nouă de Jidani.

In conştiinţa lor dacă o mai au, va fi înscrisă ziua aceasta cu săgeţile de foc ale remuşcării pentru ***mişeleasca trădare faţă de statornicul lor protector de până azi.***

In ceasuri de pândă, pe furiş, şi în întunericul ascuns al nopţii, în case zăvorâte şi în sinagogi, ***au hotărît mişelescul atentat împotriva*** **nepreţuitului lor proteguitor şi a celui mai iubit propăduitor al politicii de frăţie între oameni.**

Iar pe pagina II-a:

Nu ne aşteptam ca blocul evreesc să fie aşa de inconştient şi orbit, încât singuri să sfărâme — în furia lor răzbunătoare de rasă — *să-şi dărime digurile de apărare şi scutul de ocrotire al intereselor generale*, pe care politica curat democratică şi de serioasă ordine a partidului liberal a garantat-o întotdeauna.

Iar mai departe la informaţii:

Cerem stăruitor organelor poliţieneşti şi administrative de-a aplica în litera strictă a legei, dispoziţiunile privitoare la repaosul duminical.

Este o ruşine de a se vedea Sâmbăta prăvăliile închise, iar Duminica să avem spectacolul murdar al unui bâlciu de speculă jidovească.

Tot la informaţii — cu litere mari şi groase — găsim următoarele:

Săteni,

Nu vă puneţi contra ţărei voastre româneşti. Nu faceţi pe placul jidanilor şi a celorlalţi străini. 83 la sută din locuitorii ţării au votat guvernul contra străinilor turburători, care ne mănâncă pâinea din gura copiilor muncită cu sudoarea fruntilor româneşti.

Votaţi partidul liberal!

sau accente ca :

Jidanii vor sânge de Român. Treziţi-vă români!

ori :

Săteni,

Nu vă încredeţi în avocatul Moisescu care e jidan trădător, duceţi-vă şi cereţi ajutorul numai la avocaţii români.

Români!

Numele adevărat al jidanului Cezar Moisescu este Zeilinga Moisă. Ţineţi bine minte.

Nu lipsesc nici chiar versuri:

Celor 700 (alegători jidovi din Vaslui). N. R.

Se putea recunoştinţă
La un neam meschin, fricos?
L'aţi vândut şi voi pe Sassu
Ca şi Iuda pe Christos.

Concluzii.

Democratul filosemit de ieri, azi — în urma căderii în alegeri — s'a transformat într'un fioros antisemit.

Trecerea dela o extremă la alta a făcut-o cu cea mai mare uşurinţă. La bază n'a fost evoluţia unei idei ci pur şi simplu interesul.

Interesul—se înţelege interesul particular — poartă fesul — e maxima politicianilor noştri şi bietul Sassu ca ***mare bărbat politic*** a înţeles-o.

A avut însă ghinionul că prea şi-a arătat pe faţă aptitudinele politice.

Aviz tuturor celor ce au luat calea lui Sassu.

V. Chi.

DOI TRĂDĂTORI

Sunt unii oameni cari nu mor nici odată continuând să trăiască şi dincolo de mormântul de ţărână şi sunt unii care trec prin cercul morţii de două ori — cu alte cuvinte mor de două ori.

Acei cari şi-au făcut datoria către ţară, neam, limbă şi rege, privind nepăsători onorurile de toate zilele şi lepădându-se cu scârbă de arginţii vânzători de Christos, trecerea lor din mijlocul nostru pe tărâmul necunoscutului nu este decât prilejul trecerii la nemurire. Ei nu mor, faptele lor îi fac veciuic să trăiască în sufletele noastre. E o dulce mângâiere să ştii în momentul despărţirii sufletului de humă, că pământul care se va închide peste tine, nu va acoperi şi ceea ce ai lăsat moştenire posterităţii - nu va înghiţi faptele şi memoria ta!

Cealaltă categorie cari nu şi-au făcut datoria către ei înşişi şi către semenii lor, ceata renegaţilor, a înstrăinaţilor şi a trădătorilor vor muri în conştiinţa publică înainte de-a li-se deschide un mormânt în glia pe care nu au ştiut s'o cinstească şi n'au vrut s'o apere în timpuri grele. Numele lor se va pierde în negura uitării acoperit cu dispreţul unanim iar hoiturile lor vor rătăci alungate *de-o conştiinţă, dacă o mai au*, şi de legile ţării *dacă li-se pot aplica*.

Dar este deosebire între trădător şi trădător după cum crima lor este mai mare sau mai mică — este săvârşită în timpuri mai senine sau în dezlănţuirea unei furtuni — este o rătăcire lipsită de rea credinţă sau o conştiinţă vândută.

Această deosebire se poate face şi în şleahta trădătorilor noştri din timpul războiului de întregire. Atât doar că la noi crimele nu s'au pedepsit pe când rătăcirile au fost înfierate mai mult decât permitea litera rece a legii... mai mult decât admitea echitatea.

Să comparăm faptele şi crimele a două figuri spre a dovedi cele de mai sus—ale lui: *Ion Slavici şi Constantin Stere.*

Primul condus *de convingerile sale* că nu vom putea ajunge la îndeplinirea idealului nostru decât intrând în dansul macabru al popoarelor alături de puterile centrale ; al doilea punându-se în slujba duşmanilor cutropitori pentru *bani* şi *onoruri.*

Cel dintâiu condus de *idei* n'a trecut hotarul care desparte pe om de fiară împodobită cu formă de om; cel de-al doilea a devenit o hienă pentru trupul sângerând al ţării îngenunchiate.

Scriitorul ardelean deşi a rămas în teritoriul ocupat *nu a târît în noroiu prin scrisul său coroana regală şi steagul sub a cărui umbră cădeau fiii cei mai aleşi a-i neamului ;* — profesorul basarabean de origină jidovească prin o abominabilă acţiune a cerut *detronarea M. S. Regelui, înglobarea noastră la puterile centrale* — desbrăcându-ne de haina libertăţii şi a independenţii pentru care au rămas atâtea corpuri neînsufleţite pe câmpiile balcaniilor — a vrut să ucidă în sufletele noastre idealul de a ne vedea între aceleaşi hotare, îndemnând ostaşii să dezerteze dela datoria cea mai sfântă.

Pronia cerească n'a uitat pe poporul său credincios,... ostaşii români biciuiţi de boli, de foame şi ucişi de gloanţele duşmane au învins prin credinţa lor... şi România Mare a apărut măreaţă şi mândră ca metalul nobil trecut prin flăcările focului. Sosise ziua recunoştinţii celor ce au mai scăpat de măcel — a eroilor — şi a crudei răzbunări şi pedepsiri a mişeilor.

Serviitorul graiului românesc este aruncat în temniţă *[în]ul unsprăzece luni în cea mai neagră mizerie*... apoi redat iarăşi societăţii ; — politicianul de odinioară *trimis în Elveţia, în loc de a fi pus în faţa plutonului de execuţie*, — ca după doi ani neîmpliniţi — acest diavol al neamului românesc — să revie *în fara a cărei pieire o ceruse.*

Cel care gustase pâinea amară a temniţei maghiare pentru *articolele şi activitatea lui patriotică a fost scuipat în faţă pe stradă de d. N. Iorga.* Cel care făcuse cunoştiinţă cu Siberia pentru *utopiile lui nihiliste* după reîntoarcerea din străinătate, *purtat de braţ — făcând aceiaş politică — de aceiaş d. N. Iorga.*

Slavici şi-a recunoscut greşelile şi la îndemnul conştiinţii lui s'a retras în cercul familiei uitat de toţi pentru ispăşirea păcatelor sale ; Stere — omul diavolesc — a păşit în viaţa publică cu pretenţia să cârmuiască pe cei ce mai ieri îi otrăvia cu proza lui amară şi să devină sfetnicul aceluiaş rege a cărui detronare o ceruse.

Tristă icoană comparativă — dar reală.

Bietului Slavici — topit acum în humă — i s'a negat chiar şi puternica-i personalitate artistică de care nimeni n'avea dreptul să se atingă — şi nu s'a găsit nimeni să-l apere.

Dece ?! Fiindcă a văzut altcum decât ceilalţi, ceeace timpul a deslegat.

Trădătorului Stere— reprezentant al poporului «basarabean»— i s'a dat loc în camera deputaţilor, i s'aduc omagii de şleahta trădătorilor din timpul războiului —a cărui coeficient maxim sunt jidanii — şi i se oferă conducerea unui partid de jidani şi jidoviţi pa a cărui firmă se poate ceti «partidul ţărănesc».

Dece ?! Fiindcă a fost un mişel şi un trădător în timpul războiului — şi vrea ca să trădeze mâine a doua oară ceeace noi am câştigat prin multă suferinţă şi prin mult sânge.

«Fiat justitia — periat Mundus. Căci dacă guvernele cari s'au perindat dela încheierea păcii şi până astăzi au fost capabile de a scoate pe Stere de sub puterea legii — aruncând în temniţi şi ocne mulţi... foarte mulţi soldaţi «trădători» îndemnaţi la acest act prin condeiul şi cuvântul lui Stere — să nu creadă căci dosarul omului fără conştiinţă s'a închis — sau s'a pierdut şi în sufletele noastre.

Un glonte se mai află — şi este cules de pe câmpul Mărăşeştilor — pentru cel ce-a râs sarcastic atunci când cei mulţi cădeau şi se află nu unul — ci mulţi cari sunt hotărâţi să-l trimiată acolo unde preotul basarabean a pus cândva — dacă a pus mirul, umanitaristului de altaeri, trădătorului de ieri şi deputatului de azi.

Căci dreptate trebuie să se facă chiar de-ar peri lumea!

Pârvu Leontin
student
Bucureşti

Pentru Jidăniţi

Intr'o interesantă conferinţă ţinută cu ocazia întrunirei celui de al doilea Logentag organizat de districtul al IX-lea în localul Lojei «Noua Fraternitate» Bucureşti, jidanul avocat I. Brucăr a tratat despre : *Mijloacele constructive ce le poate găsi ordinul I. O. B. B. spre a preîntâmpina ura împotriva noastră.*

După ce mijloacele le împarte în două categorii, una de ordin economic şi alta de ordin sufletesc, conferenţiarul cu totul obiectiv — contrar obiceiului jidănesc — distramă fiecare categorie în parte emiţând păreri pentru care nu-i putem fi îndeajuns de recunoscători. Ideile sănătoase şi realismul vieţei jidăneşti l-au determinat pe I. Brucăr să facă constatări nu numai de ordin economic ci ridicându-se din mocirla în care parazitismul i-a aruncat să găsească mijloace de combaterea urei şi'n stările sufleteşti ale descendenţilor lui Iuda.

Dar să spicuim din conferinţă a cărei dare de seamă a apărut în *Buletinul bimestrial pentru Lojile Districtului al IX-lea* din 25 Ianuarie 1926 şi la care e redactor însuşi I. Brucăr.

... Capitalismul a adus emanciparea generală a evreilor. Prin aceasta însă el le-a dat posibilitatea până azi de a fi forţe productive de bogăţii. Evreii în mijlocul vieţei capitaliste au fost şi sunt fermenţii circulaţiei de avuţii *produse de alţii*, fără ca ei înşăşi să participe prin munca lor la crearea acestora. Când nu sunt intermediarii bogăţiilor capitaliste ei sunt acei «Luftmenschen» care îşi duc existenţa precară de azi pe mâine, cu riscul permanent pentru ei *de a cădea în spinarea popoarelor producătoare în mijlocul cărora trăesc.* Capitalismul aşa dar, aducând emanciparea evreilor, a produs fenomenul trist şi îngrijitor *al existenţei oarecum* **parazitare** *a evreilor de pretutindeni.*

... Ce zic jidăniţii N. Iorga, Dr. Lupu et Comp. de aceste păreri sincere ce le au jidanii despre ei?! Dar conferinţa fiind foarte interesantă să-i lăsăm pe ei pentru a urmări pe conferenţiar.

... Viaţa de intermediar a evreilor a determinat ura creştinilor împotriva acestora. Şi este o naivitate să credem că vre-o concesiune a economiştilor, ar putea avea tăria de a înlătura ura împotriva noastră.

Nici o minte omenească oricât de tolerantă ar fi ea (N. R. chiar Costaforu) nu va putea considera că circulaţia avuţiilor echivalează cu însăşi producerea lor. Circulaţia lor echivalează mai curând *cu consumarea şi agonisirea bogăţiilor în dauna celor care le produc.* (N. R. Nu cumva îi huligan).

... Numai când vom participa la această producţiune şi *vom fi stăpâni pe isvoarele de creare a bogăţiilor*, vom putea spune acelora care deslănţue ura împotriva noastră: *„aceste bogăţii sunt ale noastre* noi le-am făurit şi creiat şi ne putem folosi de ele fără să manifestaţi vre-o ură împotriva noastră, căci nu ne folosim de cât de ceeace este produsul şi avutul nostru». ... E necesar să înfiinţăm industrii, numeroase şcoli de meserii şi colonii agricole şi acestea din urmă nu numai în *Palestina*, ci *pretutindeni în Diaspora în „Împrăştiere"... Aceasta fiindcă consider „împrăştierea" noastră milenară, ca fiind definitivă şi fără posibilitate de întoarcere pentru Evreii* **în ţara străbunilor lor.** (N. R) Un mic plan de imperialism iudaic, dar nu-i teamă — asta după umanitarişti — pentrucă planul e conceput de acei ce zilnic plâng după Erez Israel şi-şi urează ca la anul să sărute zidurile Ierihonului.

Ne oprim aici pentrucă numai surzii şi orbii nu vor pricepe nimic din cele spuse de ffr. I. Brucăr. Mai sunt şi alţi oameni afară de surzi şi orbi dar aceia n'au suflet vândut pe arginţi sunători ai milioanelor de exemplare după chipul şi asemănarea lui Iuda. Dar mai au vreme nemernicii să-şi răscumpere sufletul, astfel vor atârna de craca pe care Iuda şi-a plătit munca celor treizeci de arginţi.

Tasse

Pădurile şi viitorul ţării în primejdie.

Cu prilejul cuv. Sanctităţii Sale Patriarhului

Căldura şi umezeala, atunci când trebuie şi cât trebuie, fac să rodiască belşugul pământului, care ne susţine vieaţa.

Căldura prea fierbinte şi stăruitoare, aceea ce se numeşte secetă, seacă undele isvoarelor, usucă şi pârjoleşte ţarinele, aducând sărăcie şi foamete. Ploile prea repezi umflă pâraele şi râurile, cauzează revărsări şi inundaţii, care înecând sate şi sămănături, aduc moarte şi sărăcie.

In apropierea mărilor şi în ţinuturile păduroase, ploaia se urmează regulat şi acolo găsim clima cea mai fericită. In ţinuturile departe de mare şi fără păduri, se pomeneşte numai de secete îndelungate şi spargeri de nori în ploi torenţiale.

In ţara noastră, aceste două grozave puteri ale naturii, apa şi căldura sunt stăpânite şi împărţite în mod fericit de puterea magică a munţilor bogat împăduriţi. Intre umezeala şi răcoarea bolţilor de codru pe deoparte; formarea şi dislocarea în apă a norilor, pe de altă parte, există o strânsă legătură. Până acum ţara noastră s'a bucurat de-o climă cum puţine ţări o au pe lume.

*

Ce ni-i dat să ni se'ntâmple însă azi?

Impuţinându-se pădurile în Europa, în deosebi cele de brad, şi fiindcă aiurea exploatarea se permite numai pe lângă multe restricţiuni, ochii străinătăţii au căzut asupra codrilor noştri. Intinderi de zeci şi sute de mii de jughere de pădure au căzut în mânile streinilor încă în vremea de tranziţie dela 1918—1919, pe preţuri de râs. In nesiguranţa de atunci vechii proprietari căutau să valorizeze ce puteau, cât mai în grabă. Acapararea pădurilor de către străini s'a continuat până în prezent, când 95% din bogăţiile munţilor noştri au ajuns pe mâinile lor.

Cum aceşti indivizi n'au nimic comun cu ţara noastră de cât doar banul, ce vreau să şi-l scoată cât mai curând înmiit, grăbiţi şi de teama, ca nu cumva să fie descoperiţi, — dânşii s'au aruncat cu toată furia tehnicei moderne asupra falnicilor noştri codri.

Conform datelor statistice ale oficiilor silvice devastarea codrilor a luat aşa măsură, încât dacă nu va fi împiedecată de grabă, în scurtă vreme exploatările acestea barbare, ne vor preface ţara într'un pustiu jalnic. Iar dumnealor, călăii codrilor, dupăce ne vor fi batjocorit, îşi vor împacheta lăzile cu bogăţii fantastice şi vor pleca în altă ţară, or poate chiar pe alt continent.

Seceta din Basarabia şi potopul, ce căzu în iarna aceasta, mai cu seamă în Ardeal, sunt numai semne uşoare, faţă de răutăţile, ce vor să ne ajungă pe urma despăduririi munţilor.

*

Specialiştii, între cari vajnicul protector al pădurilor, d-l M. P. Florescu, inginer silvic şi membru în comisia superioară vamală, au semnalat de ani de zile primejdia ce ne pândeşte.

Iar acum, Sanctitatea Sa Patriarhul Miron, într'o şedinţă a Senatului a descoperit în toată goliciunea lor, manoperile streinilor, în exploatarea pădurilor.

Patriarhul, membru şi în regenţă, care alături de Majestatea Sa Regele este cel mai înalt demnitar al ţării şi-a ridicat cuvântul în faţa nelegiuirilor comise de străini faţă de cea mai preţioasă podoabă a ţării şi măsurile de apărare nu pot să întârzie.

Il putem asigura pe Inalt Prea Sfinţia Sa, că cele 14 miloane de fii sufleteşti la care se adresează, L-au înţeles şi-L vor urma îndârjiţi în lupta pentru mântuirea codrilor noştri.

„Fii ai codrilor", suntem cu toţi!

Căci, dacă pentru veneticul fără ţară şi fără Dumnezeu, pădurile noastre înseamnează numai bani, bunuri materiale; pentru noi mai înseamnează şi altceva. In acea glie pietroasă, în care se răsfaţă rădăcinile codrilor seculari, se destramă în nefiinţă osemintele părinţilor, ale moşilor şi ale strămoşilor noştri, de mii de ani. Tot acolo, în sânul ei de mamă iubitoare, vrem ca la vremea sa, să ni-se astruce spre vecinică odihnă, truditele oase, peste care să dăinuiască şi să înflorească, fericindu-ne copiii noştri, în vecii vecilor.

Fiecare copac din astă ţară îşi hrăneşte coroana majestoasă din ţărâna unui iubit părinte. Sub scoarţele lor aspre palpită suflete, sufletele părinţilor noştri. Şi o rană în trunchiul lor, deschide o rană în trupul nostru!

Tr. Mager

Până unde a ajuns obrăznicia jidovească

Cunoscutul tulburător al ordinei, jidovul Isidor Abramovici, depozitar al ziarelor jidoveşti din Adjud, împreună cu jupâneasa lui în searа de 7 Aprilie a. c. au violat casa paşnicului locuitor Vasile Grigoriu după ce au spart uşa au bătut grav pe *Domnişoara Maria Grigoriu* producându i mai multe leziuni şi adresându-i cuvinte triviale. Intervenind sergentul din post Bârcioianu Ion pentru a linişti fiara turbată a fost şi el lovit.

Mai mulţi jidani, atraşi de panica ce se produsese, care erau prin împrejurimi şi care în loc să intervie pentru a apăra pe cel mai slab (D-şoara Grigoriu) au tăbărât ca fiarele sălbatice lovind cu furie atât în D-şoară cât şi în sergent, care era în exerciţiul funcţiunei, apărând pe coreligionarul lor. Iudele care au lovit pe nefericiţii creştini au fost Chivu Şvarţ şi Dentistul Moscovici care în faţa mai multor cetăţeni s'au exprimat cu cuvintele: «Moi tu ştii cine sunt eu? Am să te mut de aici din Adjud».

Această obrăznicie a provocat mare indignare în populaţia creştină din localitate.

Se cercetează de autorităţile în drept.

Cazul lovirei D-şoarei Maria Grigoriu ceiace ne indignează, e că nu se dă curs plângerei sergentului lovit şi ultragiat.

INFORMATIUNI

De patru ani de zile ordinea în universităţi nu a putut fi întronată. Fiecare an îşi are greva sa. Toate acestea dovedesc că e ceva mai adânc ce nelinişteşte sufletele tinereşti. Până acuma D-nii profesori n'au găsit soluţii mai bune decât eliminările evitând a cerceta cauzele nelinişteі. Guvernul de dăunăzi pe de altă parte se încăpăţina în a nu recunoaşte nimica just din cererile studenţeşti.

Odată cu schimbarea guvernului o delegaţie de studenţi grevişti s'a prezentat noului ministru de interne Octavian Goga, care recunoscând drepte, parte din desiderate a avut ca efect încetarea grevei în urma unui comunicat redactat de către preşedintele „Uniunei stud. creştini" Dragoş.

•••

Sâmbătă 10 Aprilie, s'a botezat o fată de rit mozaic trecând la creştinism, mulţumită doamnei Căpitan Miclescu.

Noi ca buni creştini şi conştienţi de adevărul religiei noastre ortodoxe, le urăm cei mulţi înainte şi felicităm pe convertitoarea ce i-a fost şi naşă.

•••

Guvernul liberal împlinind cei 4 ani de guvernare a trecut în opoziţie M. S. Regele după câte-va zile de consultare a şefilor de partide a încredinţat frânele statului în mâinele partidului poporului de sub conducerea generalului Averescu.

Schimbarea regimului nu a fost lipsită şi de oarecare note comice.

Astfel de aproape câţiva ani partidele; naţional şi ţărănesc se străduiesc să formeze un bloc unic întru răsturnarea liberalilor. Acordul s'a înfăptuit tocmai cu câteva ceasuri înainte de chemarea D-lui general Averescu la putere, adeverindu-se zicătoarea că n'aduce anul ce aduce ceasul.

•••

In urma înfrângerii suferite cele două partide în loc de a fi solidare în alegerile ce vin s'au desbinat mai rău, acuzându se de nereuşită unul pe altul. Ca urmare avem apariţia lui Mihalache ca şi a lui N. Iorga pe afişe separate pe străzile oraşului.

•••

Directorul proprietar al ziarului local „Raţiunea" C. Petrov a încetat din viaţă.

Timp de 18 ani prin ziarul său nu a contenit a da alarma asupra pericolului ce ne ameninţă din partea Jidanilor.

In timpul ocupaţiei germane, ca urmare a acţiunii sale a trebuit să sufere chinurile grele ale temniţei şi ale muncii forţate.

Astă-zi înălbit de necazuri, cu svastica pe piept trece în lumea cealaltă.

Fii-i ţărâna uşoară!

***

Tot în ultimul timp a trecut în lumea drepţilor şi un alt apostol al neamului, Petre Popa. Deşi a trăit într'un orăşel cam neînsemnat, în Panciu, totuşi a făcut atâtea pentru şcoala la care era director şi învăţător cât va rămânea nemuritor în amintirea elevilor şi colegilor săi, după cum au mărturisit-o singuri, deşi cu destulă emfază rău ascunsă, cei doi trei oratori funebri.

•••

Se dă ca sigură reintegrarea D-lui prof. universitar A. C. Cuza la catedra de economie politică la universitatea din Iaşi.

•••

B. Musolini, cel ce a oprit Italia din mersul spre prăbuşire îndreptând-o brusc pe calea naţionalismului spre progres şi mărire a fost victima unui nou atentat, din partea unei bătrâne. Atentatul n'a reuşit. Atentatoarea prinsă şi interogată a declarat că e irlandeză.

In ultimul timp aflăm că numele ce şi-a dat e fals.

Aşteptăm să iasă la iveală cât de curând «mâna jidovească».

•••

Din Mărăşeşti.

Creştinii din oraşul Mărăşeşti şi comunele din apropierea fostului front, veniţi în mare număr au sărbătorit Sf. Inviere şi zilele Paştelor, la «Biserica Eroilor Neamului».

Frumos împodobită cu brădet, flori şi drapele, exteriorul şi criptele, unde odihnesc somnul veşniciei şi al gloriei, slăviţi eroi ai neamului, inspira evlavie şi pietate.

Admirabil a fost corul format din elevii în vacanţă ai şcoalelor secundare, militare şi primare.

S'au distins elevii: G. Dragomirescu, N. Stoica, Mocanu Negoescu, Herbst, Apăunei, Mihalea, Manoliu, Gh. N. Dragomirescu ş. a.

D-l Gh. Ivanciu, a ţinut o cuvântare, vorbind despre creştineasca sărbătoare a Paştelor şi eroii neamului jertfiţi, în momentele cele mai grele şi hotărâtoare prin care a trecut neamul românesc, ca să-şi împlinească ursita.

Aduce asistenţei salutul creştinesc de **„Christos a Inviat"** *din partea Soc. ortodoxe Naţionale a femeilor române al cărei delegat este, primind cu adevărată mulţumire sufletească cuvenitul răspuns* **„Adevărat că a Inviat"**.

•••

Se face apel Miliţienilor care a făcut răsboiul în Bat. 50 Miliţie Putna, dacă nu cred că e momentul de a se întruni la Boiştea unde au trăit în iarna anului 1917 şi unde nu numai din camarazi au rămas răpuşi de diferite boli.

Zilele potrivite ar fi dela 21—24 Mai când sunt sărbători.

La 22 Mai e şi Sâmbăta moşilor.

Cu această ocazie familiile ar putea ridica osemintele celor căzuţi.

In caz că sunt în dorinţa Dv. veţi binevoi a comunica pe adresa Christache Solomon Focşani.

PAGINA LITERARA

Mai nou, mai nou!

Va să zică am ieşit prostit din toate lucrările-mi tipografiate până azi, cu toată sinceritatea şi căldura ce-am rupt-o din sufletul sufletului meu, de-am sădit-o într'ânsele, — se căina şeful a vre-o patru-cinci imberbi a căror adunare o porecliseră cenaclu. Daţi întruna să scriu, să scriu, tare, cu multă inimă, să scriu şi pace. Da pentru D-zeu, ce să mai scriu? M'au sterilizat detot bârfelele. Adică mai lămurit, cum să mai scriu? Mi-a spus-o singur simţu-mi autocritic, — pe care nu-mi dau voie nici mie să-l deszic, — că ce scrisesem avea să facă revoluţie?

— Da ce, drăguţ prietene, qu'est ce que s'a 'ntâmplat? sări decolo, zeflemistul cenaclului.

— Tot îţi mai vine Nicule să faci încălcări în ţara point-*elor* de unde, vezi, pomenirea noastră se darmă cu sunet? Stai să te produci şi tu în lumea asta a neînţelegătorilor, a gurilor rele şi-a tuturor geloşilor, şi-apoi să te vedem.

— En effet, ne'nţelepţii ăştia nici nu mai ştiu să'nţeleagă şi să le placă ceea ce-i mai înţeles şi mai rozalb ca aurora lui April, suspină ironic unul.

— Păi cum vrei tu, zise al treilea, să te recunoască lumea, când tu aproape un copil, *după atâtea lupte seculare de câţiva ani*, abea ai vomitat o linguriţă de venin, ce-a avut sfinţitul dar, de-a reinspira răsuflata parabolă, cu munţii ce-au stârpit un şoarece.

— Ei, ei, o iei şi tu acuma 'n serios, a vrut să râză creştinul.

— Ba încă cu lacrămi adause altul.

— Eh, să lăsăm astea, întrerupse şeful.

— *Curat să le lăsăm*, rosti zeflemistul.

— Vasăzică, nu merge aşa? Trebuie, dar altceva mai nou, cu totul şi cu totul mai nou, ca să sgudui din temelii vulgul, urmă tot înfruntatul literat. Da stilul, stilul meu, unde mai găseşti aşa stil, aşa ritm?

— Stilul,... da, stilul tău, oftă cel din urmă.

Ii fi având tu stil, da tabula, îi roasă, veche şi nici *de ceară curată*.

De-odată răsunară cinci ciocănituri accelerate în uşă şi în aceeaş clipă îşi făcu intrarea un nou venit.

— Salve, tandri amanţi ai plumei. Eu mă declar dela început un nou Neofit.

— Nous sommes bien aises de vous écouter, deşi venişi cam cu dela mata voe? dădu tot consacratul zeflemist.

— C'est mon originalité.

— Da? fff. bien. Stai jos atunci.

El s'aşezase, băt, decând intrase. Era tot un vechi prieten, dar cam lăturalnic.

— Să revenim, zise şeful.

— Să revenim, să revenim, reveniră cu toţii.

— Ce-i de făcut ca să te consacre vulgul? reluă tot şeful.

— Să rupi şi iar să rupi, se grăbi unul.

— Păi de ce-am păţit-o, c'am rupt prea tare.

— Să fii prevăzător, urmă al doilea.

— Ca Iosif, fiul lui Iacob.

— Să ştii să perii, mărâi al treilea.

— Ei, şi-asta-i nou? Dacă-i vorba de periat, apoi văcsuitorii îs cei din urmă, faţă de cei cărora le perie ghetele.

— Să fii patriot, adăogă cel de lângă al treilea.

— Mi-au luat-o 'nainte şi-aici cei de-alde *nationalissimus latrans*.

— Nu, nu, reluă acelaş, naţionalist în limpedele înţeles. Infocat, stăruitor, jertfa încarnată.

— Aşa! împlini cel din urmă, bate-te mă, cu pumnii în piept, strigă: iaca eu, eu naţionalist, sufletul, durerea neamului. Bre, bre, cum nu vă isbeşte atâta pedantism?

— Adevărat, încuviinţă a m ă r i t şeful, văzând că fiecare spunea tot ceea ce-l tăiase capul dela începutul începuturilor cenaclului. Ce s'aleagă dela ei?...

Poveţe informe ca şi informietatea subiectelor ce le lua din lumea mare.

— Da, da. Nu cu vervă şi cu strigăte ca la bâlciu te impui, continuă tot cel din urmă, încurajat de, *adevăratul*, şefului. Trebuie să ştii să perii, că de nu, ţi se'ntâmplă ca de obiceiu; nu-ţi mai cumpără nici cartea, revista ori ce mai ai, da'ncă să ţi-o şi mai cetiască.

Iată o istorie întâmplată cu adevărat:

Intr'o zi mă întâlnesc cu un domn bine, bine, cu părul mare şi umbros dat pe sprânceană şi, mai mult, amabil nevoe mare în acelaş timp dând să pară adânc şi visător. Şi nici una nici două să mă procopsească cu un articol *bine închegat, stilizat* şi colac peste pupăză, că mai avea şi *miez*. Mă treceau sudori gândindu-mă c'o să-l apuce amabilitatea să mă trateze în stradă acolo, cum au de obicei toţi semenii muşteriului meu. De ce mi-e groază nu scap, zic în sine-mi, văzându-l că scoate ceva de sub haină. Mare-mi fu mirarea însă când îl văd că mi-l întinde, era un plic, şi-mi zice, la revedere. Spun drept n'am mulţumit nimănuia şi niciodată mai călduros ca lui. In sfârşit, mă duc acasă, scot binişor pecetluitul plic din buzunar, trec peste micile dichiseli artistice ale copertei, trec peste lapidarul titlu, accelerez răsfoirea paginilor şi ajung la urmă. Ca să nu fiu cumva nedrept l-am mai cetit odată ca să-l judec bine. Şi, de bine de rău îi public partea dela început care mă interesa, şi numaidecât după partea asta comentez textul şi-l descalific după cât merita. Iese revista. Eu m'aşteptam să văd ce mutre o să facă. Când colo, întâlnindu-mă cu el intr'altă zi, îmi mulţumi cât nu se mai poate, de grija ce-am pus-o ca să i se zeţuiască articolul în *curata-i formă tânără şi fermecătoare*. Şi stăruitor apoi, *când îi public şi-a doua parte*, că are să-mi mai dea ceva. In gândul meu zic, ăsta-i nebun gol. Incremenisem şi eu, şi nici nu mai avui puterea să-i spun să nu mai risipească cerneala, dacă nu i-e milă de-atâta hârtie velină. Ne despărţirăm iar, şi mă întrebam, că unde-o avea de gând s'o ducă cu tăria răbdării ori cu prostia. Până când, până unde n'aş, fi ştiut dacă după o lună şi jumătate n'ar fi venit iar omul la mine, da vorba veche, cu-o falcă'n cer şi cu una'n pământ. Cum se poate, *că el a avut încredere în mine ca în D-zeu, şi cum, eu să-i fac bubu?*

— Zic, da ce-i, drăguţ D-le? vorba lui Nicu.

— Lasă, mai dă el, să poftiţi să vă mai cumpăr ori să vă mai cetesc revista. La revedere! şi plecă.

Ei, ştiţi ce se'ntâmplase. El, ca orice colaborator, nu-şi cetise decât articolul lui şi'ncolo, da şi vântului. Iată tipul tipilor cetitori. Şi pe urmă vin să-şi dea părerea uneori destul de pretenţioasă şi prea puţin măgulitoare, de bună seamă auzită dela alţii, care şi aceia se poate foarte bine să o fi prins tot dela alţii, cari, la rândul lor au tras cu urechea la presupunerile altora, al căror şir în sfârşit *nu pot să vi-l spun*. Şi dacă între iniţiali se găseşte vre-un rănit îngâmfat sau nătăfleţ numai ce te pomeneşti c'o atmosferă încărcată de compromis.

Da ce-i mai jalnic, îi spectacolul ce ni-l dă imbecilitatea recenzorului. Despre asta aş avea a spune atâtea nume proprii câte-ar compromite scurtimea povestirii. Insă în general e cam aşa: dacă un recenzor ţi-e neprieten şi nu i-ai făcut şi tu curte cu o recenzie pe plac, apoi nici o slavă nu-i mai jos pentru tine; bine'nţeles dacă te'nvredniceşte şi el cu minunata recenzie. Şi vulgul, care s'a cam obişnuit să cate mai degrabă în cuartierul cronicelor, fără să citească articolul, romanul sau ce-ai scris, vine şi-ţi strâmbă din nas, numai cât a cetit recenzia inveninată, spunând că pare prea fără miez.

Ei acum, mai luptă din inimă şi cu sinceritate, mai ales dacă-şi face loc printre cetitori vre-un pervertit, pentru cultura şi fineţea căruia nimic nu mai e sfânt. Totul se confundă intr'o banalitate imensă.

Ehei, trebuie să iei publicul cetitor pe departe şi cu periuţa c'altfel...

— Nu, asta nu se va'ntâmpla! strigă cel cu musca pe căciulă.

— Lasă că-ţi rămâne de tăiat acolo de unde nu-i primejdie. Ascultă-mă pe mine care-s petrecut p'în astea.

— Incă nu-i sigur aşa, răsări deodată Neofitul. Vrei să fii nou şi scriitor mare, introdu urîtul şi numai grozăvia în artă. Fă să se scalde râmătorii în clarul fântânei Heliconului. Impuşcă cu universul în zările ancestrale. Vânează urşi verzi în lună. Fă un *D-zeu care se uită de după gard* gelos la amorul a doi crocodili. Spune cum un tânăr, cu o inimă ferbinte, ferbinte de beton armat s'a îndrăgostit exotic de o cobra. Şi cum capricioasa cochetă făcea *beaucoup de façons* ca să-şi ascundă *ce côté méchant de son âme qui*, ar dărui oricui împărăţia Nirvanei. Că el, în sfârşit, vrăjit de-atâta nebunatecă nevinovăţie a mers mai departe şi a excitat într'atâta sensualitatea languroasei amante, încât mironosiţa călcă în gura şarpelui şi i-a cedat întâia şi cea mai de pe urmă bezea la... — *pardonez l'expression*.

In scurt multe şi multe de astea să scrii, numai dacă ai fantezie, şi să fii cât mai pe neînţelesul tuturora. Şi pour ilustrer istud, iată ceva din psihologia vulgului:

Zicând acestea, îşi scoase o ţigară, trase câteva fumuri, luă o poză romanţioasă, apoi începu:

Un soir, nous étions seuls, j'étais assis près d'elle, elle penchait la tête pe umărul meu, iar eu cu sufletul gol de dorul ce mă chinuia i-o luai înainte şi-i cântai, draga mea, iubirea mea imcloborantă ce se înalţă în acorduri ultra subsolare mă robeşte fiinţii tale.

— Ah! ce frumos, ce dulce spui tu! murmură ea gata să mă sugrume sub ghilotina braţului ei.

— Şi pe urmă, îl îmbiară ceilalţi cu toţii, ce-a mai fost?

— Ei vedeţi că-i interesant jocul romanelor mele. Iacă asta-i taina viitorului meu succes, mon originalité.

Toţi tăcură gânditori.

— Şi eu ce să mai fac? întrerupse liniştea vechiul amărît. Mai nou, mai nou!... ce mai nou să născocesc?

Insă zeflemistul împlini arătând cu capul către Neofit — la pildă dela... mai noul venit.

— Păi nu vezi că mi-a luat-o înainte, şi-apoi l-a'ncălecat Pegas acum pe el, de'l duce, vai de capul lui săracu.

— Atunci închiriază şi tu un mânz de-al lui Pegas...

T. MILCOVIE.

Ce zic despre jidani...

Th. Herzl (întemeetorul sionismului): «Oriunde s'ar duce jidanul, a d u c e antisemitismul cu el.

*

Herder: Neam de cămătari pentru care nu poţi avea decât scârbă şi oroare. Neamul lui Iuda Iscariotul nu-i decât o plantă parazitară pe trunchiul celorlalte naţiuni.

*

Kuropatkin: Jâdovii întrec în ferocitate hienele, căci ele distrug de preferinţă numai cadavrele.

*

Fourier: Jâdanii sunt vrăjmaşii tuturor naţiunilor.

*

Napoleon: Jâdanii sunt un popor demn de dispreţ, fricos şi rău.

*

Voltaire: Jâdovul nu este decât un popor incult, leneş şi barbar, care de mult manifestă cea mai mârşavă sete de bani şi cea mai urîtă superstiţie. Ei sunt dominaţi de duşmănia cea mai completă faţă de toate popoarele care-i tolerează în mijlocul lor şi pe spinarea cărora se îmbogăţesc.

*

Aman: Jâdovii formează cea mai ruşinoasă şi cea mai de dispreţuit şleahtă dintre naţiuni, târîtoare în vremuri de restrişte şi obraznică în vremuri de prosperitate.

Cuvinte pentru pedagogi şi profesori

de Förster.

Pe copil îl înrăurim neasemuit mai m u l t prin ceea ce săvârşim asupra noastră în sine decât prin ceea ce-i spunem.

Ceeace numim în adevăratul înţeles caracter se capătă dacă educatorul începe să înţeleagă însuşi ce este caracterul şi ce purtare plină de demnitate cere dela noi în îmbulzeala vieţei.

*1049. ATELIERELE GRAFICE „INVAŢĂTORUL ROMAN" FOCŞANI, BULEVARDUL CAROL Nr. 46.